

לא להפסיק לשאוף לשלום

ענבל מעודד

הייתי בראשית לימודי בתיכון כשזה קרה. הזיכרון החד ביותר שלי מאותו הלילה הוא ההבנה שמעכשיו שום דבר לא יהיה אותו דבר. המחשבה הזו לא הרפתה ממני. ואכן, נראה שהרבה השתנה פה בעשרים השנים האחרונות. יש האומרים שעם רצח רבין מתה התקווה. איני מאמינה בכך, אחרת לא הייתי עוסקת בחינוך. בעשור האחרון הקדשתי זמן רב בהוראה ובשיח עם בני נוער במסגרות חינוכיות שונות. אני רואה מול עיני נערים ונערות מלאי תקווה. נוער שמעוניין בדו קיום, מעוניין בשגרה של שלום. שגרה שיש בה מקום לכל החלקים של החברה הישראלית. אנו נושאים עיניים אליכם ומבקשים מכם, הנוער של היום ואזרחי המחר: עשו את המקום הזה ראוי לנו. אנחנו ישראלים גאים, שאוהבים את מדינתנו ישראל. אנחנו רוצים לחיות פה. כשאני אומרת "אנחנו" אני מתכוונת לבני כל הדתות, בני כל הגזעים, אנשים בעלי מגוון עצום של דעות פוליטיות, בני כל המינים והמגדרים הנטיות והאהבות. כמורה למדעי החברה אני עוסקת בהצפה, התמודדות והפרכה של דעות קדומות וסטריאוטיפים. אני מאמינה בכל ליבי שכדי שנוכל לחיות כאן יחד, עלינו להישיר מבט אל המציאות, להקשיב, לבחון את המסרים הנאמרים לנו, להעז לחשוב, ולא להפסיק לרגע לשאוף לשלום ולחיים טובים יותר. זו האחריות שלנו. של כולנו.